

"Wat! Lesbies?"

Het bankje waarop hij zat had de zelfde kenmerken als zijn gezicht. Gepolijst door het zand van de tijd en getekend door weer en wind. Zijn huid als verkreukeld perkament, zilvergrijze haren en ogen vol humor maar gepijnigde levenslust. Zijn pijp had in geen jaren meer vuur gekust maar zijn tanden bleven zich er hardnekkig in vastbijten. Als toeristische attractie was hij het boegbeeld van het vissersdorp. Door het VVV ingehuurd was hij in plaats van zeeman een soort van acteur in een slechte B-film geworden, met een levensverhaal dat nu als "screenplay" door een reclamebureau was geschreven. De tekst had hij uit zijn hoofd moeten leren. Leren was echter nooit, zelfs op zee, een probleem voor hem geweest. Zelfs tijdens lange perioden van windstilte was zijn dorst naar kennis groter dan dat naar water, al was dat op rantsoen gezet. De kapitein, een geleerd man, had hem daarin zoveel mogelijk gestimuleerd.

Zijn gele stormjekker en zuidwester, verstrekt door hetzelfde VVV, staken net zo af als een zeil dat het zonlicht greep. Door het fluorescerende plastic zweette hij als een naar lucht happende paling; hij had zijn hele leven op zee niets anders dan een wollen trui gedragen. Als zesjarige jongen was hij geronseld als dekknecht en hij had alle zeeën van de wereld bevaren. Windstilte, scheurbuik, muiterij en piraterij. Hij had het allemaal gezien en gedaan. Nu, al jaren aan de drank en wal gekluisterd, was hij niets minder dan een bezienswaardigheid. Maar wel één met overtuiging...

Zittend op zijn bankje kwam de ene na de andere toerist een praatje maken om daarna samen met hem, tegen een kleine vergoeding, op de foto te mogen.

Een nieuw echtpaar, in dure merkkleding, kwam aangewandeld.

'Bent u de oude zeeman?' Zij wendde hooghartig haar gezicht van hem af terwijl ze deze retorische vraag stelde. Was het zijn lichaamslucht of was zij gewoon te laf om hem in zijn droevig eerlijke ogen te kijken?

'Joa, da ben ik. Op zesjarige leeftijd ...' En hij stak zijn verhaal voor de zoveelste keer af.

'Zouden wij samen met u op de foto mogen?'

'Joaaa, da's goad' had hij geantwoord, en veelbetekenend naar het blikje naast hem gekeken, waarop in opzettelijk foutief Nederlands stond; "foor mien pensjoen". Dit blikje had hem, op de goede dagen, al meer opgeleverd dan het VVV hem ooit zou toeschuiven.

Het echtpaar wandelde tevreden verder de oude pittoreske haven in, waar talloze vissersboten lagen te dobberen.

Er kwam iemand naast hem zitten en een aangename melodieuze stem richtte zich tot hem.

'Zo, ouwetje. Probeer je de vissen nu uit het water te staren in plaats van ze met een hengel te verschalken?' Automatisch wilde hij zijn tekst weer gaan opdreunen maar iets weerhield hem en hij verbaasd keek om.

Een beeldschone en nog jonge vrouw; mooier dan elk van de sirenen die hij op de zeven wereldzeeën ooit had ontmoet, zat naast hem. Herinneringen aan vroeger, stoeiend met de lichtekooien in elke haven, klampten zich aan hem vast. Hij snoof haar zoete vrouwelijke geur op, en haar lichaamswarmte voelde weldadig aan. Op slag vielen de jaren van hem af, hij rechtte zijn rug en maakte zich wat breder.

'Ho! Rustig aan Oldtimer, deze dame is al bezet. Dus jij bent die oude knar die het VVV heeft ingehuurd om de toeristen wat authentieke lucht te laten opsnuiven. Nu, authentiek is het zeker...' Zij trok haar mooi gevormde neusje wat omhoog.

Compleet overvallen keek de man haar verbijsterd aan. Hij was zijn tekst op slag vergeten en vergat ook zeker twee minuten om adem te halen. Haar heldere lach galmde door de kleine haven. 'Gaat het wel, je loopt een beetje blauw aan. Ik hoef je toch niet te reanimeren, mag ik hopen?' Gierend haalde hij adem en stamelde, 'neuh, het gaat wel juffrouw, u overviel mij enigszins, wie is u eigenlijk?' *Zijn aangeleerde dialect liet hem nu ook al in de steek.*

'Ik ben Angel, maar Engel mag ook. En je hoeft geen u te zeggen hoor.'

'Aangenaam met u kennis te maken, ik ben Kees, maar Kees mag ook,' grapte hij, verlegen met de situatie. Na wat heen en weer gekeuvel nam hij een besluit.

'Juffrouw,' begon hij, 'mag ik u vragen mij te vergezellen om een drankje te drinken en u dan een rondleiding door mijn geboortedorp te geven?'

'Nou Kees, je weet wel van wanten met die stoute schoenen van je aan, en je laat er geen zeegras over groeien,' plaagde zij hem.

Kees begreep hier helemaal niets van. *Zeegras, wanten en stoute schoenen. Waar had ze het over?*

'Ik vind je een schatje hoor, daar niet van. Zoals ik daarnet al zei; ik ben bezet. Ik heb een heel leuke vriendin.' Kees hoorde haar nauwelijks, nog helemaal overdonderd.

'Vriendin?' Stamelde hij.

'Ja,' zei Engel. 'Ik ben lesbisch.'

'Lesbies, wa's da'? Kon hij nog net uitbrengen.

'Dat betekent dat ik op vrouwen val,' zei onze Engel behoedzaam. 'Jij bent er werkelijk nog eentje van de oude stempel.' En zij legde haar arm troostend over Kees zijn schouders heen.

'Op vrouwen val,' papegaaide Kees. 'Wat bedoeld u daar nu weer mee?'

'Ik ben lesbisch, en val op vrouwen. Dat betekent voor mij, min of meer, dat ik de hele dag aan vrouwen denk. Aan seks met vrouwen, hoofdzakelijk,' provoceerde zij hem. Kees' wenkbrauwen gingen eerst omlaag, om daarna begrijpend omhoog te gaan.

'Ah,' zei hij. 'Kijk, dat begrijpt Kees helemaal,' klonk het, niet helemaal overtuigd.

Lesbies, proefde hij nog maar eens binnensmonds.

'Nou, lieverd. Engel gaat weer eens verder.' En zij gaf Kees een zachte kus op zijn voorhoofd. Een kus die nog lang bleef door sudderen.

Swingend verdween zij uit zijn gezichtsveld.

Kees bleef nog geruime tijd voor zich uit staren en merkte niet dat een volgend toeristenpaar zijn bankje was genaderd.

‘Bent u de oude zeeman?’ Werd hem gevraagd.

Kees bleef nog even voor zich uit staren en antwoordde toen dialectloos en zwaar afwezig.

‘Nee, mevrouw. Ik ben geen zeeman.’

En met een diepe zucht; ‘ik ben lesbies...’

© september 2011, stormgeboren, BasicPublishing.nl